

עפ"ג 22342/02/23 - ניסים וקנין נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ג 22342-02-23
19 אפריל 2023

לפני כבוד סגן הנשיאה השופט אליהו ביתן - אב"ד
כבוד השופטת גאולה לוי
כבוד השופט גיל דניאל

ניסים וקנין

המערער:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

מהות הערעור: ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופט י' בן הרוש) מיום 2.1.2023 בת.פ. 25587-08-20.

נוכחים:

המערער וב"כ עו"ד מירב מזרחי

ב"כ המשיבה עו"ד הילה דרימר

פסק דין

המערער הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש והיזק לרכוש במזיד - לפי סעיפים 380 ו- 452 בחוק העונשין התשל"ז-1977.

כתב האישום המתוקן, שהמערער הודה בעובדותיו, מתאר כי ביום 13.06.19 בשעת אחר הצהריים, ברחבת החנייה של הקאנטרי קלאב בדימונה, המערער תקף את יהודה אברהם במכות אגרופ והפילו לרצפה, תוך שהוא אומר לו "אתה נפגשת היום עם חברה שלי". כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלונן חבלות שהתבטאו בפצעי שפשוף בידים ובמרפק. במהלך האירוע, המערער שבר את הטלפון הסלולארי ואת משקפי השמש של המתלונן.

עובר לשלב הטיעונים לעונש, שירות המבחן הגיש תסקיר על המערער בו צוין בין היתר, שהמערער בן 43, אב לשני ילדים בוגרים. נמצא במערכת זוגית מזה 15 שנים. עובד במפעלי ים המלח כאיש אחזקה. ללא עבר פלילי. לוקח אחריות מלאה על מעשיו. מוסר כי מכיר את המתלונן מילדות. וכי כשנתיים עובר לאירוע חשד שבת זוגו מקיימת קשר רומנטי עם המתלונן, וביום ביצוע העבירה הוא אימת את חשדו, ובאופן מקרי פגש את המתלונן, ומתוך סערת הרגשות בה היה נתון, לא הצליח לווסת את רגשותיו ותקף אותו. שירות המבחן סקר את גורמי הסיכוי והסיכון של המערער והתרשם שהסיכון לביצוע עבירות אלימות נוספות נמוך וכי הרשעה עלולה לפגוע בהמשך העסקת המערער או

באפשרויות קידומו ולפגוע בתפיסתו העצמית של המערער ובדימויו. והמליץ על ענישה שיקומית של 80 שעות של"צ וצו מבחן למשך חצי שנה וביטול ההרשעה.

התביעה טענה כי מתחם העונש ההולם למעשי המערער נע בין 6 ל- 12 חודשי מאסר, ועתרה להטיל על המערער מאסר ברף התחתון של המתחם, מאסר על תנאי ארוך ומרתיע, קנס ופיצוי.

ההגנה עתרה לאמץ את המלצות שירות המבחן.

בית המשפט קבע כי העבירות בנסיבותיהן, והנזק הקונקרטי שיגרם למערער מהרשעתו, אינם מצדיקים לבטל את ההרשעה. עמד על הערכים המוגנים בעבירות שהמערער הורשע בביצוען וקבע שבנסיבות המקרה מידת הפגיעה בהם הינה בינונית; התייחס לנסיבות ביצוע העבירה ולמדיניות הענישה הנוהגת; וקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין תקופת מאסר קצרה שניתן לשאתה בעבודות שירות לבין 9 חודשי מאסר בפועל, ומאסר על תנאי. בקביעת העונש הראוי למערער בית המשפט התייחס לנסיבותיו של המערער ולהודאתו, ובסופם של דברים הטיל על המערער 45 ימי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, מאסרים על תנאי ופיצוי למתלונן בסך 5,000 ₪.

מכאן הערער, המופנה כלפי החלטת בית המשפט שלא לבטל את הרשעת המערער ולחילופין כלפי חומרת העונש.

ב"כ המערער טוענת שנוכח נתוני המערער, הזמן שחלף מאז האירוע, העובדה שאין למערער הרשעות קודמות ושמהאז האירוע הוא לא הסתבך בעבירות נוספות, הודאת המערער והחרטה שהביע, המלצת שירות המבחן, והנזק שיגרם למערער מהרשעתו בדיון, מן הדין לבטל את הרשעתו. וטוענת, שהמקרה מתאים עקרונית להסדר מותנה ורק מסיבות פורמאליות הדבר לא התאפשר. ושמחם העונש ההולם שנקבע והעונש שהוטל על המערער, חמורים יתר על המידה.

המשיבה טוענת שעניינו של המערער איננו עומדת במבחנים של ביטול הרשעה. וכי לאור חומרת המעשים ודברים שהמערער מסר בנוגע למעשיו בטרם נגזר דינו, העונש שהוטל על המערער איננו חמור ואין מקום להתערב בו.

קראנו את כל החומרים הנוגעים לענין ושמענו את טיעוני הצדדים והחלטנו לדחות את הערעור על אי ביטול ההרשעה ולהקל בעונשו של המערער.

התוצאה הרגילה הנלווית לקביעה שנאשם בגיר עבר עבירה, הינה הרשעתו בה. מבחינה זו אין הבדל בין עבירה חמורה לעבירה קלה, באלה ובאלה כלל ההרשעה תקף. במקרים מיוחדים וחרגים, כאשר בית המשפט משתכנע שסוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על הרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, ומשתכנע שהפגיעה שתיגרם לנאשם בעטייה של ההרשעה היא בלתי מידתית ביחס למעשה העבירה שביצע, ניתן לוותר על ההרשעה. (ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, מיום 21.8.97); ע"פ 5985/13 הראל אבן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, מיום 2.4.14)).

האלימות היא רעה חולה, הבאה לביטוי במישורי החיים השונים, בתוך המשפחה, בין שכנים, על הכביש, ובאינטראקציות שונות בין זרים. היא פוגעת בקרבנות הישירים שלה ובחברה בכללה. משפיעה על תחושת הביטחון ויוצרת אווירה ציבורית עכורה. המלחמה בה היא מלחמה על מראית פני החברה ואיכות חייה. ובהתאם לכך ההתייחסות העקרונית אליה היא של רצינות וחומרה, המבטאות שאת נפש והוקעה של החברה כלפי התופעה.

בהתחשב בפסול המיוחד הטבוע בעבירות האלימות ובמסר שיש להטמיע בציבור ביחס אליהן, הרי שמטבע הדברים עבירות אלה אינן עבירות המתאימות באופן טבעי לאי הרשעה.

כאן, תקיפת המערער את המתלונן התבטאה במכות אגרוף והפלתו לרצפה ובשבירת מכשיר הטלפון שלו ומשקפיו. אין המדובר אפוא במעשי אלימות ברף הנמוך, כמו דחיפה או מכה אחת קלה, אלא בתקיפה משמעותית, כואבת ומשפילה. מעשי המערער נעשו ביוזמתו המלאה, במרחב הציבורי, מבלי שקדמו להם מעשי התגרות או תוקפנות מצד המתלונן. טענת המערער שהתקיפה בוצעה על רקע חשדו בדבר קשר רומנטי בין חברתו למתלונן, אינה ממעיטה מחומרת המעשה.

העולה מהאמור הוא, שמעשי העבירות של המערער, מבחינת טיבם וחומרתם, אינם מתאימים לאי הרשעה.

בנוסף לכך, טענת המערער שהרשעתו בדין, כשלעצמה, תגרום לפיטוריו מעבודתו או תמנע ממנו קידום, נטענה בעלמה וללא כל ביסוס, והיא איננה מקובלת עלינו.

סיכומם של דברים הוא, שהנסיבות הנוגעות לענין אינן נכנסות לגדר המקרים החריגים המצדיקים הימנעות מהרשעה.

כבכל עבירה, העונש הקונקרטי צריך להיות מותאם לחומרת המעשה בנסיבותיו ולמידת אשמו של הנאשם, ולקחת בחשבון נתונים ונסיבות נוספים הנוגעים לענין.

במקרה זה מדובר באירוע ספונטני קצר. מעובדות כתב האישום לא ניתן לאמוד במדויק את אופי התקיפה וחומרתה, אך תוצאתה היא פצעי שפשוף בידי המתלונן ובמרפקיו, והוא לא נזקק לטיפול. המערער הודה במיוחס לו, לקח אחריות על העבירה והביע חרטה. אין לו עבר פלילי. מאז אירוע העבירה, מזה כארבע שנים, הוא לא ביצע עבירות נוספות. הוא ממשיך לנהל אורח חיים נורמטיבי. ושירות המבחן התרשם ממנו לטובה והמליץ כפי שהמליץ.

לאחר שקילת מכלול השיקולים, ומבלי לקבוע מסמרות ביחס למתחם העונש ההולם שנקבע על ידי בית המשפט קמא, מצאנו שיש מקום להקל בעונש שהוטל על המערער, לבטל את עונש המאסר בפועל שהוטל עליו, ולחייבו ב- 80 שעות של"צ בהתאם לתכנית שתוגש על ידי שירות המבחן לאישור בית המשפט. עונשי המאסר על תנאי והפיצוי שנקבעו למערער, יעמדו בעינם.

מזכירות בית המשפט תעביר את ההחלטה למשרדי שירות המבחן.

שירות המבחן מתבקש להעביר לבית המשפט בתוך 30 יום, תכנית של"צ למערער.

ניתן והודע היום כ"ח ניסן
תשפ"ג, 19/04/2023
במעמד הנוכחים.
אליהו ביתן, שופט, סגן
הנשיאה

גאולה לויין, שופטת

גיל דניאל, שופט